

နှင်းသီရိကျွတ်သရေ

သူရေးသီဖွဲ့ချစ်ခွန်းချိုချို

အခန်း (၁)

ခပ်သွဲ့သွဲ့ တိုက်ခတ်လာသော လေပြည်နှင့် အတူ ပါလာသော မွှေးရနံ့ သင်းသင်းလေးကြောင့် သူ့အကြည့်များက ရနံ့ရှိရာဆီသို့ ရွေ့ခနဲ ရောက်သွားရသည်။ ။

"ဟင်"

ဖြူလွလွ သဲသောင်ကမ်းခြေကို ခပ်ရွရွလေး နင်းလျှောက်လာသော ခပ်နွဲ့နွဲ့ ရုပ်ပုံလွှာရှင် ကြောင့် နေသွေးနီ၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း စီးဆင်းနေသော သွေးနွေးနွေးများ ရုတ်တရက် အေးခဲသွား သည့် အလား ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

"ရွှေ... ရွှေ... ရွှေနှင်းဆီ... ရွှေနှင်းဆီပါလား"

သူ တုန်လှုပ်စွာ ရေရွတ်မိရင်း သူ့အား ဖြတ်ကျော်သွားသော ရွှေနှင်းဆီ နောက်သို့ အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်ခေါ် မိသွားသည်။ ။

"ရွှေ... ရွှေ"

သူ့နှုတ်က တရစပ် ခေါ်နေသော်လည်း ရွှေနှင်းဆီက လှည့်မကြည့်တာမို့ သူမကို မီသည် နှင့် လက်လေး တစ်ဖက်အား ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ။

"အို... ဟူး အာယူ"

ရွှေနှင်းဆီက သူ့လက်ကို ဆောင့်ဖယ်လိုက်ပြီး အင်္ဂလိပ်လို မေးလာ

တာမို့ သူမ မျက်နှာကို နေသွေးနီ တုန်လှုပ်စွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းများ ထဲတွင် စိမ်းကားသော အကြည့်များ ကြောင့် နေသွေးနီမှာ လက်ရှိ အနေအထားကို သတိပြုမိ သွားသည်။

"အို... စိတ်မရှိပါနဲ့ ဗျာ။ ကျွန်တော်... ကျွန်တော် လူမှားသွားလို့ ပါ"

အင်္ဂလိပ် ဘာသာစကားဖြင့်ပင် နေသွေးနီ ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်လိုက်သည်။ သူ့ပုံစံ ကလည်း အမှန်တကယ် လူမှားပြီး ခေါ်မိသည့် ပုံစံသိသာလွန်းသည့် အပြင် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သော အမူအရာကြောင့် လူမှားခေါ် ခံရသော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာတင်းတင်းမှာ ပြေလျော့ သွားရသည်။

"ရှင် လူမှားရလောက်အောင် ရှင် လူမှားတဲ့ သူနဲ့ ကျွန်မက တော်တော် တူလို့ လား"

ကောင်မလေး၏ အင်္ဂလိပ် စကားပြော လေသံက ခပ်ဝဲဝဲပုံစံ။ နေသွေးနီ ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။

"တော်တော် တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု သူ လူလောကထဲမှာ မရှိတော့ပါဘူး"

"အို... စိတ်မကောင်းစရာပဲ"

နေသွေးနီ၏ မျက်နှာက ညှိုးကျသွားတာမို့ ကောင်မလေးထံမှ ကရုဏာသံ စွတ်သော စိတ်မကောင်းစရာပဲ ဟူသည့် စကားသံလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။

"ရပါတယ်ဗျာ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို တော်တော် စိုးမိုးထားခဲ့တော့ ခင်ဗျားကိုမြင်တော့ သူမရှိတော့ဘူး ဆိုတာကို သတိမရဘဲ စိတ်ထဲမှာ

သူပဲလို့ ထင်ပြီး လိုက်ခေါ်မိသွားတာ"

"ဪ..."

"ဒီမှာ လေ ခင်ဗျားနဲ့ မှားမိတဲ့ သူရဲ့ ပုံပေါ့"

ပိုက်ဆံအိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားသော ရွှေနှင်းဆီ၏ ဓာတ်ပုံလေးကို ထုတ်ပြီး ကောင်မလေးကို နေသွေးနီ ပြလိုက်သည်။ ။

ညိုဖျော့ဖျော့ ဆံနွယ်လိပ်လိပ် လေးများ ဖြင့် ချစ်စဖွယ် လှပနေသော ကောင်မလေးက နေသွေးနီ လက်ထဲမှ ရွှေနှင်းဆီ၏ ဓာတ်ပုံလေးကို ယူကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဓာတ်ပုံထဲရှိ ရွှေနှင်းဆီမှာ ဆံပင်အနက်၊ အဖြောင့် အရှည်ပုံစံ ဖြစ်နေသော်လည်း မျက်နှာပေါက်မှာ တော့ ညိုဖျော့ဖျော့ ဆံနွယ်လိပ်ပိုင်ရှင် ကောင်မလေးနှင့် အတော်လေး ဆင်တူနေသည်။ ။

"အို... ကျွန်မနဲ့ အတော်တူတာပဲ။ သူက ဘာလူမျိုးလဲဟင်၊ နာမည်က ဘာလဲဟင်၊ ရှင်နဲ့ ဘာတော်လဲဟင်"

ကောင်မလေးက စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် အလောတကြီး မေးမိသွားပြီးမှ သူမ၏ လောဘ ကြီးမှုကို သတိထားမိပြီး တစ်ချက် ရယ်လိုက်သည်။ ။

"အဟင်း၊ သိချင်စိတ်ကြောင့် ရှင်ကို မေးခွန်းတွေ အများကြီး မေးမိသွားပြီ။ ကဲပါ ဒီကမ္ဘာမှာ ကျွန်မနဲ့ တူတဲ့ သူ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ သိရလို့ ကျွန်မ အရမ်း စိတ်ဝင်စားသွားပြီ။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ တစ်နေရာမှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောကြရအောင်"

ကောင်မလေး စကားကို သူ ထောက်ခံသည့် သဘောဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။

နှစ်ဦးသား စကားပူနိုင်ငံ၏ သာယာလှပသော ‘Siloso’ ကမ်းခြေ တစ် နေရာတွင် ထိုင်လိုက်မိကြသည်။ ။

"ကဲ ကျွန်မပဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စမိတ်ဆက်ပါ့မယ်။ အဲ... ရှင်က ရော ကျွန်မနဲ့ မိတ်ဆွေ ဖွဲ့ချင်စိတ် ရှိရဲ့ လား"

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။

ကောင်မလေးကလည်း သူခေါင်းညိတ်တာ ကြည့်ပြီး သူ့အား ပြန်လည် ပြုံးပြလာသည်။ ။ ကောင်မလေး၏ အပြုံးကြောင့် ရွှေနှင်းဆီကို သတိရပြီး ကောင်မလေးကို သတိလက်လွတ် ငေးခနဲ ကြည့်မိသွားသည်။ ။

"ကျွန်မ နာမည်က အမက်(စ်)။ emas အမက်(စ်)လေ"

ကောင်မလေး အသံကြားမှ သတိလက်လွတ် ငေးမိခြင်းကို သတိထားလိုက်မိပြီး နေသွေးနီ စိတ်တွေကို ပြန်လည် စုစည်းလိုက်သည်။ ။

"mas မက်(စ်)လို့ ပဲ ခေါ်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့၊ မက်(စ်)က ဘာလူမျိုးလဲဟင်"

"မက်(စ်)က အင်ဒိုနီးရှား လူမျိုး၊ မာလာယု မျိုးနွယ်လေ"

"ဪ ဟုတ်လား၊ တို့ က မြန်မာလူမျိုး၊ နာမည်က နေသွေးနီတဲ့ "

"နေသွေးနီ၊ နေ... သွေး... နီ"

မက်(စ်)က သူ့နာမည်ကို တစ်လုံးချင်း ရေရွတ်ကြည့်နေသည်။ ။ မက်(စ်)၏ ပုံစံလေးက အပြစ်ကင်းစင်သည့် ပုံလေးမို့ သူ သဘောကျစွာ ကြည့်နေမိသည်။ ။

"နေသွေးနီနဲ့ ဓာတ်ပုံထဲက မိန်းကလေးက ဘာတော်လဲဟင်"

မက်(စ်) အမေးကို သူ ရုတ်တရက် မဖြေမိဘဲ မက်(စ်)ကို အတန်ကြာ

စိုက်ကြည့်လိုက် မိသည် ။ မက်(စ်) ကလည်း သူ့ကို ပြန်ကြည့်ရင်း သူ့ထံမှ အဖြေစကားတို့ ကို ငုံ့လင့်နေမိသည် ။

သက်ပြင်းမော တစ်ချက်ကို နေသွေးနီ ဟူတ်ထုတ်လိုက်ပြီး အကြည့်တို့ ကို မက်(စ်)ထံမှ ခွာကာ ပင်လယ်ဆီသို့ ပို့လွှတ်လိုက်သည် ။ ကမ်းခြေ နယ်နိမိတ်အလွန် ပင်လယ်ပြင်ပေါ်တွင် ရွေ့လျား သွားလာနေသော သင်္ဘောများကို ကြည့်နေရင်းမှ ခပ်တိုးတိုး ပြောလာသည် ။

"သူ့ နာမည်က ရွှေနှင်းဆီတဲ့ ။ စကားပြောရင် သူ့ကိုယ်သူ ရွှေလို့ ပြောတတ်တယ်။ သူက... သူက... ရွှေကလေး တို့ ကို သိပ်ချစ်တဲ့ တို့ ရဲ့ ချစ်သူပေါ့"

"ဪ ရွှေနှင်းဆီက နေသွေးနီရဲ့ ချစ်သူတဲ့ လား၊ ဟင်... နေသွေးနီ ချစ်သူ ဆုံးသွားတဲ့ အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်၊ ရှင်က ခုနက ပြောတဲ့ စကားထဲမှာ တို့ ကို သိပ်ချစ်တဲ့ ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်း ပါသွားတယ် ဆိုတော့ ရွှေနှင်းဆီကပဲ ရှင်ကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်ခဲ့တာလား"

မက်(စ်)အမေးကို သူပြန်မဖြေဘဲ အဝေးသို့သာ ငေးနေမိသည် ။ နေသွေးနီ၏ အတွေးထဲတွင် ရွှေနှင်းဆီ၏ ပုံရိပ်လေးများကို တရိပ်ရိပ်နဲ့ ပြန်လည် မြင်ယောင်လာမိသည် ။ သူ့အား ‘နီ’ဟု အဖျားဆွတ် ခေါ်တတ်သော ရွှေနှင်းဆီ၏ စကားသံလေးကို ပြန်လည် ကြားယောင်လာမိသည် ။

"သူက တို့ ကို နီလို့ ခေါ်ခဲ့တာလေ။ တို့ ကလည်း သူ့ကို ရွှေလို့ ခေါ်ခဲ့တာ၊ သူက အရမ်းကို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ အတူရှိခဲ့စဉ် ကာလက သူ့ကို ချစ်စရာသိပ်ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးလို့ တို့ မထင်ခဲ့မိဘူး"

မက်(စ်) ၏ အမေးကို မဖြေမိဘဲ သူ့ရင်ထဲက ဖြစ်ပေါ်လာသော ခံစား

ချက်အတိုင်း သူပြောနေ မိသည်။ နေသွေးနီ၏ ပုံစံက အတိတ်ကို သတိရပြီး လွမ်းဆွတ် တသစ္စာ ပြောနေသည် မို့ အကြည့်တို့ က ကမ်းခြေ နယ်နိမိတ်မှ သည် ပင်လယ်၏ အဝေးဆုံးသော နေရာဆီများ သို့ ဝေးလွင်စွာ ရောက်ရှိ နေသည်။

"တို့ က ဘယ်တော့မှ သူ့ကို အလို မလိုက်ခဲ့မိဘူး။ တို့ ကြောင့် ရွှေပျော်ရတဲ့ နေ့ သိပ်မရှိခဲ့ဘူး။ တို့ ကြောင့် ရွှေမှာ တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ စိတ်ညစ်စရာတွေ ချည်းနဲ့ ပဲ ကြုံခဲ့ရတာ။ တို့ ပြောတာတွေ နားထောင်ပြီး မက်(စ်)ရော စိတ်ညစ်သွားပြီသွားဟင်...။ ဟင်"

တွေတွေငေးငေး ပြောနေရာမှ မက်(စ်)ကို သတိရပြီး အနီးသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မက်(စ်) မရှိတော့။

ဘယ်အချိန် ကတည်းက သူ့အနီးက တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားခဲ့တာလဲ။

ရွှေသည် လည်း သူ့ဘဝထဲက တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားခဲ့ပြီးပြီ။ ရွှေနှင့် တူသော မက်(စ်)ကို မမျှော်လင့်သော နေရာတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ခဲ့ရပြီးနောက် မမျှော်လင့်ဘဲ မတွေ့ရ ပြန်တော့ဘူးတဲ့။

နေသွေးနီမှာ မက်(စ်) ထွက်ခွာသွားသည့် နေရာများ ဆီသို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်မိနေတော့သည်။

အခန်း(၂)

ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့လည်း ဖြစ်ပြန်၊ နေသွေးနီ၏ အလုပ်နားရက်လည်း ဖြစ်တာမို့ မြန်မာများ အများ ဆုံး ဆုံစည်းရာ ပင်နီဆူလာ ပလာဇာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

ပျားပန်းခပ်မျှ လှုပ်ရှား သွားလာနေသော စင်ကာပူ နိုင်ငံရှိ လူအုပ်ကြီးကို ငေးမော ကြည့်ရင်း ပင်နီဆူလာ ပလာဇာ ဝင်ပေါက်ဆီသို့ နေသွေးနီ ဦးတည်လာခဲ့သည်။ ။

"ဟင်"

အကြည့်တို့ က မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆီမှ ခပ်နွဲ့နွဲ့ လှမ်းလျှောက်လာသော ပုံရိပ်တစ်ခုကြောင့် လှည့်ပတ်နေသော သွေးတို့ ပိုမိုနွေးသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

"မက်(စ်).... မက်(စ်)"

မမျှော်လင့်ဘဲ မက်(စ်)ကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ သူ ဝမ်းသာအားရ ခေါ်မိလျက်သား ဖြစ်သွား သည်။ ။ သူ၏ ဝမ်းသာလှိုက်လှဲသော ခေါ်သံကို မက်(စ်) ကြားသွားတာမို့ အကြည့်တို့ က နေသွေးနီဆီ ရွေ့ခနဲ ရောက်လာသည်။ ။

"တို့ လေ၊ နေသွေးနီ.... နေသွေးနီလေ။ မက်(စ်)နဲ့ ဆိုင်လိုဆို ကမ်းခြေမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ သူလေ မှတ်မိလား။"

အကြည့်စိမ်းစိမ်းကို မြင်လိုက်ရတာမို့ လှိုက်လှဲသော အသံဖြင့် သူ့ကို ယ်သူ ပြန်မိတ်ဆက် ပေးလိုက်မိသည်။ ။

မက်(စ်)၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် အမည် ဖော်ရခက်သော အရိပ်လေးများ ဖြတ်သန်းသွားပြီး နောက် သူ့ကို မှတ်မိကြောင်း အရိပ်တို့ ကို တွေ့လိုက် ရသည်။ ။ မက်(စ်)၏ နှုတ်ခမ်းပါးလေး ထက်တွင် ရင်းနှီးသော အပြုံး လေး တစ်ပွင့် ခိုတွဲလာသည်။ ။

"နေသွေးနီ... မှတ်မိပြီ။ တို့ ကို မြန်မာမနဲ့ လူမှားခေါ်တဲ့ သူ"

သူ့ကို မှတ်မိသွားပြီမို့ နေသွေးနီ ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဆိုင်လိုဆို မှာ တုန်းက တို့ စကားပြော ကောင်းနေတုန်း မင်းက တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားခဲ့တာလေ"

သူ့ အပြောကြောင့် မက်(စ်) ပြုံးပြန်သည်။ ။ မက်(စ်) အပြုံးလေးက ရွှေနှင်းဆီ ပြုံးပုံလေးနှင့် တူနေတာမို့ သတိလက်လွတ် ငေးကြည့်ချင် စိတ်တို့ ကို အချိန်မီ ထိန်းထား လိုက်ရသည်။ ။

"ဒါနဲ့ ... နေသွေးနီက ဘယ်ကိုလာတာလဲ"

"ပင်နီဆူလာ ကိုလေ၊ ဒီမှာ က တို့ မြန်မာတွေ အများ ဆုံး ဆုံတွေ့ နိုင်တဲ့ နေရာပေါ့၊ မြန်မာ ဆိုင်တွေ အများကြီးပဲ ရှိတယ်၊ ဒီထဲကို မက်(စ်) ဝင်ဖူးလား"

မက်(စ်)က သူ့ကို ပြုံးကြည့်ရင်း ခေါင်းခါပြသည်။ ။

"ဒါဆို ဝင်ကြည့်မလား"

မက်(စ်)က ခေါင်းခါပြန်သည်။ ။

"ဟား... မက်(စ်)တော့ ခေါင်းပဲ ခါနေတော့တာပဲ။ ဘာလဲ... တို့ ရှေ့က ထွက်ပြေးသွားဦး မလို့ လား"

မက်(စ်) ခေါင်းခါ မိပြန်သည် ။

"အဲ... မက်(စ်)ကတော့ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကဲ မက်(စ်)ရေ၊ ဒီ တစ်ခါတော့ ဆိုင်လိုဆို မှာ လို တိတ်တိတ်လေး ထွက်သွားဖို့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ လာ... ပင်နီဆူလာထဲ ဝင်ပြီး ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ တစ်ခုခုစားရင်း စကားပြောကြတာပေါ့"

ဒီတစ်ခါတော့ မက်(စ်) မငြင်းတော့ဘဲ သူနှင့် အတူ ပင်နီဆူလာ ပလာဇာထဲ ဝင်လိုက်လာ သည် ။ မြန်မာ့ရေမြေ ရှုခင်းပုံများ ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော 'အင်းလေး' စားသောက်ဆိုင်သို့ မက်(စ်)ကို သူခေါ်လာခဲ့သည် ။

"ကဲ... မက်(စ်) ဘာစားမလဲ"

"ယူတို့ မြန်မာ အစားအစာတွေကို မက်(စ်)က ဘယ်သိပါ့မလဲ"

"ဟုတ်သားပဲ။ ကဲ မက်(စ်)ရေ၊ တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ လူမျိုးစုတွေ အများကြီးရှိတဲ့ အထဲက ရှမ်းလူမျိုးတို့ ရဲ့ အစားအစာဖြစ်တဲ့ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ ပဲစားကြည့်နော်"

မက်(စ်) ခေါင်းညိတ်တာမို့ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ နှစ်ပွဲမှာ လိုက်သည် ။ ထိုဆိုင်တွင် တရုတ် အစားအစာ၊ ကြေးအိုး စသည် တို့ ရသော်လည်း ရွှေနှင်းဆီ ကြိုက်နှစ်သက်သော ရှမ်းခေါက်ဆွဲကိုပဲ သူ သတိတရဖြင့် မှာလိုက်ခြင်းပါ။

"မက်(စ်)"

သူ ခေါ်သံကြောင့် သူ့ကို မက်(စ်)ကြည့်လာသည် ။

"ရွှေနှင်းဆီသာ ဆုံးသွားခဲ့တယ်လို့ သာ တို့ သိမထားခဲ့ရင် မက်(စ်)ကို ရွှေနှင်းဆီလို့ ပဲ တို့ ထင်မိမှာ "

"အဲဒီလောက်တောင် တူလို့ လား"

"တူတယ်၊ ဘယ်လိုပဲ ကြည့်ကြည့် မက်(စ်)ကို မြင်နေရတာ ရွှေနှင်း ဆီကို တွေ့နေရသလိုပဲ၊ မတူတာဆိုလို့ ရွှေနှင်းဆီက မြန်မာလူမျိုး၊ မက် (စ်)က အင်ဒိုနီးရှား လူမျိုး ဖြစ်နေပြီး ခုလို အင်္ဂလိပ် ဘာသာနဲ့ ပြောနေရ တာတွေပဲ မတူတာလေ။ ဒါနဲ့ မက်(စ်) စင်ကာပူမှာ အလုပ် လာလုပ်တာ လား။ ဘယ်မှာ နေပြီး၊ ဘယ်မှာ အလုပ်ဆင်းနေတာလဲ"

နေသွေးနီ အမေးအမြန်း ထူနေတာကို မက်(စ်)က အပြုံးလေးဖြင့် ပြ န်ဖြေပေးသည် ။

"မက်(စ်)က စင်ကာပူမှာ အမြဲနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ် ကိစ္စကြောင့် အမြဲလိုလို ရောက်ဖြစ်တယ်"

"အမ်၊ မက်(စ်) ပြောတာ တို့ မရှင်းဘူး"

"ဒီလို နေရဲ့ ၊ အဲ နေသွေးနီကို မက်(စ်)က နေလို့ ပဲ ခေါ်မယ်နော်၊ ရ လား"

နီ ဟု ခေါ်တတ်သော ရွှေနှင်းဆီကို နေသွေးနီ သတိရသွားပြန်သည် ။

"နေ"

မက်(စ်) အသံကြားလိုက်မှ ပဲ သတိပြန်ကပ်သွားရသည် ။

"ခေါ်ပါ၊ ခေါ်ပါ မက်(စ်) အဆင်ပြေသလို ခေါ်ပါ"

"မက်(စ်)၊ ဘာတန်ကျွန်းမှာ နေတာလေ"

"ဟမ်၊ မက်(စ်) က ကျွန်းသူလား"

သူ့ အပြောကြောင့် မက်(စ်)ရယ်သည်။ ။

နေသွေးနီလည်း ထုံးစံအတိုင်း မက်(စ်) ရယ်ပုံလေးကို ငေးကြည့်မိ ပြန်သည်။ ။

"ဘာတန်ကျွန်း ဆိုတာက စင်ကာပူနဲ့ အနီးဆုံးကျွန်းပဲ၊ ဘာတန် ကျွန်းက အင်ဒိုနီးရှား နိုင်ငံမှာ ရှိတာပေါ့၊ ဘာတန်နဲ့ စင်ကာပူကို ဖယ်ရီ ဘုတ်လေးတွေ စီးရင် လေးဆယ့်ငါးမိနစ် (သို့မဟုတ်) တစ်နာရီလောက် ပဲ စီးရတာလေ၊ ဒါကြောင့် မက်(စ်)က စင်ကာပူမှာ လုပ်စရာကိစ္စ ပြီးရင် ဘာတန်ကို ပြန်ဖြစ်တယ်လေ၊ တစ်ခါတလေ ညအိပ်ရတဲ့ အခါမှာ တော့ ကုမ္ပဏီက အိပ်ခန်းပို တစ်ခုမှာ ပဲ အိပ်ဖြစ်တယ်"

မှာ ထားသော စားစရာများ ရောက်လာကြပြီမို့ နှစ်ဦးသား ခေတ္တစ ကားစ ပြတ်သွားရသည်။ ။

ရှမ်းခေါက်ဆွဲစားရင်း ရွှေနှင်းဆီကို နေသွေးနီ သတိရနေမိသည်။ ။ ရွှေနှင်းဆီက ရှမ်းခေါက်ဆွဲ ကို နေ့တိုင်း စားနေရရင်တောင် မမုန်းနိုင် ဘဲ စားနိုင်သည် အထိ ကြိုက်လွန်းသူ။

မက်(စ်)ကို ကြည့်လိုက်တော့ သူမ သည် လည်း ခံတွင်း တွေ့သွားပုံ ရသည်။ ။ ခေါင်းမဖော်တမ်း စားနေတာမို့ နေသွေးနီမှာ သူမကို ငေးကြ ည့်နေမိသည်။ ။

ပန်းကန်ထဲရှိ ရှမ်းခေါက်ဆွဲတွေ ကုန်သွားမှ ပဲ မက်(စ်) ခေါင်းမော့ လာသည်။ ။ သူ့ကို ငေးကြည့်နေသော နေသွေးနီကို မြင်လိုက်ရတာမို့ သူ မ ရှက်ရယ်လေး ရယ်လိုက်မိသည်။ ။

"အဟင်း... ခေါက်ဆွဲက စားလို့ ကောင်းတယ်နော်"

"မက်(စ်) ကြိုက်လားဟင်"

"ကြိုက်လားလို့ မေးစရာမလိုဘူး ထင်တာပဲ"

ပြောင်သလင်း ခါနေသော ပန်းကန်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး မက်(စ်) ပြောလိုက်တာမို့ နှစ်ဦးသား သဘောကျစွာ ရယ်မိကြသည်။ ။

"ဟင်... ယူက ဘာလို့ မစားတာလဲ"

လက်ရာ မယွင်းသေးသော သူပန်းကန်ကို ကြည့်ရင်း မက်(စ်)က တအံ့တဩ မေးလာသည်။ ။

"အဟင်း... မက်(စ်)အားပါးတရ စားနေတာကို ငေးကြည့်မိပြီး တို့စားဖို့ ကို မေ့သွားလို့ ပါ။ ပြီးတော့ တို့ ဆာလည်း မဆာဘူး၊ ဒီတော့ ဒီပန်းကန်ကို မက်(စ်)ပဲ စားလိုက်တော့နော်"

"ဟို..."

ငြင်းဖို့ ဟန်ပြင်နေသော မက်(စ်) လက်ကာပြလိုက်ပြီး မက်(စ်)ရှေ့မှ ပန်းကန်ဟောင်းကို ဖယ်ပြီး သူ့ရှေ့က ရှမ်းခေါက်ဆွဲ ပန်းကန်ကို သူမရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်သည်။ ။ သူ့ အပြုအမူကြောင့် မက်(စ်)က အံ့သြသလို ပုံစံလေးဖြင့် သူ့ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ သူမ ရှေ့ရှိ ရှမ်းခေါက်ဆွဲများကို စားပစ်လိုက်သည်။ ။

"အဟင်း၊ ဗိုက်ကို ကားသွားတာပဲ နေရယ်။ နေ့ ကျေးဇူးကြောင့် မက်(စ်)တော့ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ စားခွင့်ကြိုသွားပြီ၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ နေရယ်"

စားပြီးသား ရှမ်းခေါက်ဆွဲ ပန်းကန်ကို တွန်းဖယ်ရင်း ပြောလာသော မက်(စ်)ကို ကြည့်ပြီး နေသွေးနီ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

"ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး မက်(စ်)ရယ်၊ တို့ ကျွေးတဲ့ အစားအစာကို မက်(စ်) ကြိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ တို့ ကျေနပ် ဝမ်းသာလှပါပြီ။ အဲ... မက်(စ်)နဲ့ တို့ က မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားကြပြီ ဆိုတော့ မက်(စ်) ဖုန်းနံပါတ်ကို တို့ ကို ပေးထားပါလား။ တို့ ဖုန်းနံပါတ်လည်း မက်(စ်)ကို ပေးထားမယ် လေ။ မက်(စ်) စင်ကာပူကို လာတဲ့ အခါကျရင် တို့ တွေ ဆုံကြတာပေါ့။"

မက်(စ်)က ခေါင်းညိတ်ပြီး ဖုန်းနံပါတ်ပေးသည် ။ သူလည်း မက်(စ်) ကို ဖုန်းနံပါတ် ပြန်ပေးလိုက်သည် ။

"ဒါနဲ့ မက်(စ်)က ဘယ်တော့လောက် စင်ကာပူကို လာဦးမလဲဟင်"

နေသွေးနီ အမေးကြောင့် မက်(စ်)က ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ရင်း

"မသိသေးဘူး နေ၊ စင်ကာပူရောက်ရင် မက်(စ်) ဖုန်းလှမ်းဆက် လိုက်ပါ့မယ်။ ဒီတစ်ခါ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြတာပေါ့နော်၊ ကဲ... ခုတော့ မက်(စ်)ကို သွားခွင့်ပြုပါဦးနော်၊ လုပ်စရာ လေးတွေ ရှိသေးလို့ ပါနော်"

နေသွေးနီ ဘာမှ ကြိုမပြောနိုင်ခင်မှာ ပဲ မက်(စ်)က သူ့အား လှပစွာ ပြုံးပြရင်း ထိုင်နေရာမှ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်သွားသည် ။

‘နေဦးလေ’ ဟု တားမှို့ ပြင်လိုက်ပြီးမှ မတားဖြစ်တော့ဘဲ ထွက်ခွာသွားသော မက်(စ်)၏ ကျောပြင်လေးကိုသာ မမှီ တ်မသုန် ငေးကြည့်နေမိတော့သည် ။

"ဟင်"

ဖုန်းမျက်နှာပြင် ပေါ်တွင် ပေါ်နေသော အမည်လေးကြောင့် နေသွေး
နီရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ နေအောင် အံ့သြဝမ်းသာ သွားရသည်။ ။

"မက်(စ်)... မက်(စ်)က ငါ့ဆီကို ဖုန်းဆက်တာပါလား"

ကြည်နူးစွာ တီးတိုးပြောရင်း Answer ခလုတ်လေးကို နှိပ်ပြီး ဖုန်းလ
က်ခံ စကားပြော လိုက်သည်။ ။

"ဟယ်လို... မက်(စ်)၊ မက်(စ်)က တို့ ဆီ ဖုန်းဆက်တယ်နော်"

"ဘာလဲ မဆက်ရဘူးလား"

မက်(စ်)၏ အသံနွဲ့နွဲ့လေးက လေလှိုင်းမှ တစ်ဆင့် သူ့နားထဲသို့ ညင်
သာစွာ တိုးဝင်လာသည်။ ။

"မက်(စ်)ရယ်၊ မက်(စ်) ဖုန်းအဆက်ကို တို့ စောင့်နေတာပါ"

"ယုံတမ်းစကားတွေ ပြောနေတာလား"

"ဟား... မက်(စ်)ရယ်၊ တို့ တကယ်၊ ပြောနေတာပါ။ တို့ က မက်(စ်)
ဆီကို ဖုန်းစခေါ်ချင် နေတာ၊ တို့ ဖုန်းက မက်(စ်)အတွက် အနှောက်
အယှက် ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ဆက်ချင်စိတ်ကို ချိုးနှိမ် ထားရတာ"

သူ့အပြောကြောင့် မက်(စ်)ထံမှ ရယ်သံ ခပ်တိုးတိုး ကြားလိုက်ရ
သည်။ ။

"တော်တော် အပြောကောင်းတယ်၊ မြန်မာပြည်က မိန်းကလေးတွေ
တော့ နေ့ အနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည် နေမှာ ပဲနော်"

"အဟား...၊ ဒါကတော့ မက်(စ်) သက်သက် အထင်ကြီးနေတာပါ၊ မ
ရှိပါဘူးဗျာ"

"ဟုတ်ရဲ့ လား၊ နေက အပြောကောင်း ရုပ်ချောဆိုတော့..."

"အဟတ်... ဟား...၊ မက်(စ်)ကတော့ တို့ ကို ဘဝင် လေဟတ် အောင် တွန်းပို့ပေးနေ ပြန်ပါပြီ။ ဘာပဲပြောပြော ခုလို အထင်ကြီးတာ ကိုပဲ ကျေနပ်ပါတယ်ဗျာ။ ဒီတစ်ခါ မက်(စ်)နဲ့ တွေ့ရင် မက်(စ်) စားချင် သမျှ အားလုံးဝယ်ကျွေးမယ် ဟုတ်ပြီလား"

"တကယ်နော်"

"တကယ်ပေါ့၊ ပြီးတော့ တို့ တွေ လျှောက်လည်ကြမယ်လေ။ မက်(စ်) သွားချင်တဲ့ နေရာကို တို့ က လိုက်ပို့ပေးမယ်"

"တကယ်"

"ဪ၊ တကယ်ပါဆို"

"ဒါဆို အခု လာမဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ တွေ့ကြမယ်လေ။ နေ အားတယ် မဟုတ်လား"

"အားတယ် မက်(စ်)။ နေတို့ ဘယ်မှာ တွေ့ကြမလဲ။ ဘယ်တွေသွား ကြမလဲ"

သူ့ကိုယ်သူ သတိမထား လိုက်မိခင်မှာ ပဲ 'နေ'ဟူသည့် နာမ်စားကို သုံးမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည် ။

"မက်(စ်)တို့ ဆန်တိုဆာကျွန်းကို သွားလည်ကြရင် မကောင်းဘူး လားနေ"

"အင်း၊ ကောင်းတယ် မက်(စ်)။ နေ့နဲ့ မက်(စ်)တို့ စတင်ဆုံတွေ့ ခဲ့ကြ တဲ့ ဆိုင်လိုဆို ကမ်းခြေလည်း ရောက်ဖြစ်သွားတာပေါ့"

"ဒါဆိုရင် မက်(စ်) တို့ Harbour front မှာ ဆုံကြမယ်လေ၊ Harbour f

ront ကနေ Cable car နဲ့ ဆန်တိုဆာကျွန်း သွားကြတာပေါ့"

"ကောင်းပြီ မက်(စ်)၊ ဘယ်အချိန်မှာ ဆုံကြမလဲ"

"တနင်္ဂနွေ မနက်ရှစ်နာရီ"

"အိုခေ မက်(စ်)"

"နေ"

ဖုန်းပိတ်ခါနီးကျမှ ပဲ ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လာသံကြောင့် သူ နားစွင့်လိုက်
သည်။

"ဘာလဲ မက်(စ်)"

"နေက အရမ်းခင်ဖို့ ကောင်းတာနော်၊ မက်(စ်)လေ နေ့ကို ခင်နေမိပြီ
သိလား"

ဟု ပြောပြီးသည် နှင့် မက်(စ်)ဘက်က ဖုန်းပိတ်လိုက်ချေပြီ။ နေ
သွေးနီ မှာ တော့ ဖုန်းလေး ကိုသာ မမှီတ်မသုန် ငေးကြည့်နေမိတော့သ
ည်။
